

La llibertat de Premsa Som i serem gent catalana

En el projecte de llei que es relaciona amb els militars acollits al retir, que s'està discutint a les Corts Constituents, hi figura un article segons el qual "queden prohibides les publicacions periòdiques que pel seu títol, subtítol, lemes o emblemes, o altre mitjà qualsevol manifestin o induixin a creure que representen l'opinió de tots o part dels instituts armats de la República".

Nosaltres no som pas sospitosos. Ningú més ardits defensors que nosaltres d'una plena llibertat de Premsa. Ningú amb tan braó com nosaltres ha sortit a la defensa del dret comú, de la llibertat de tot-hom,

Seriem ara també els primers en posar-nos al costat d'uns periòdics que han de desaparèixer com a periòdics militars si el problema que es planteja fos un problema de llibertat de Premsa i no el de la realització pràctica de la sotmissió dels Cossos armats a l'autoritat del Poder civil.

I d'això es tracta senzillament, exclusivament. No hi ha, doncs, tal qüestió de Premsa. Existeix solament una definició en la relació entre els instituts en els quals la nació disposa les armes, i la conducta d'abstenció política dels dits instituts que ha d'ésser correlativa.

Un periòdic pot defensar tota ideologia i tot alt interès. Pot representar tendències espirituals, o ésser portanveu d'interessos econòmics. El que un periòdic no pot fer, sense quedar automàticament destruït tot precepte que exigeix subordinació absoluta dels militars al Poder públic, és representar a tals militars i, en nom seu, analitzar, discutir i censurar la marxa de la política.

I en dir això no fem sinó repetir un criteri antic de liberals espanyols. Seria un concepte liberal mal entès acceptar la defensa de la vida d'aquestes publicacions que per la seva mateixa naturalesa van contra la doctrina del liberalisme, residus d'un règim monàrquic feudal en el qual l'Exèrcit i la Corona estaven units contra l'interès de la nació, coaccionant constantment als Governos. Aleshores, aquestes publicacions complien amb la missió d'amenaçar en un moment determinat

als Governos amb la força de la qual es deien representants.

L'Exèrcit, sota cap pretexte, ni cobrint-se habilidósament amb la careta d'unes fulles impreses, ni emparant-se amb el fur de la llibertat de pensament, pot sortir-se de l'òrbita de les seves funcions específiques.

Heu's aquí, doncs, per què nosaltres, toçuts defensors de la llibertat de pensament, no podem posar-nos del costat d'aquests periòdics.

Concretament. Desapareixeran, segons el projecte que es discuteix, dos diaris sobrerament coneguts: "La Correspondencia Militar" i "Ejército y Armada". Desapareixeran. No defensarem pas nosaltres la seva existència. Ens sembla just.

No entrem, naturalment, en si es deu o no indemnitzar als propietaris. Això és una qüestió apart.

En el demés, hi estem conformes.

I no val a dir que a França o a Nordamèrica existeixen periòdics militars, perquè aquests periòdics són de caràcter tècnic, que tracten qüestions professionals, però que no fan campanya política.

Mirador internacional

BOMBAY.—Comuniquen de Merrut que Davidas Ghandi, fill del "mahatma", ha estat condemnat a sis mesos de presó.

LONDRES.—L'ex-ministre laborista senyor Jones ha pronunciat a la Cambra dels Comuns un discurs protestant contra la política de repressió seguida a l'Índia.

BOLIVIA.—La situació política és molt delicada. Es tem que es produeixi una crisi presidencial.

HELSINGFORS.—El Govern finlandès, en vista de la greu situació, ha publicat un decret pel qual es promulguen mesures excepcionals contra les activitats il·legals.

Entre aquestes mesures figura la inspecció de la correspondència postal, telegràfica i telefònica.

BLUEFIELD (West Virginia).—Han estat descoberts els cadàvers de vint-i-dues víctimes de l'explosió que es produí el dissabte passat en una mina de la regió.

PRAGA.—El Govern txec autoritza a Trotsky per a fer una cura de tres mesos a Trencianske Teplice.

Fa poc temps que parlàvem del traspàs del Partit Catalanista Republicà, nascut pletòric de vida a la vetlla de les eleccions d'abril del maridatge obligat d'Acció Catalana i Acció Republicana, després de la passivitat llur durant el període pre-revolucionari de Jaca a març darrer.

Avui ja sabem que Anguera de Sojo, Carrasco i Formiguera, Lluís Jover i altres elements clericals de l'anomenat partit, tracten de formar una dreta republicana amb Solà Cañizares i altres afins i ja porten fetes sengles dinades per tal de lligar caps.

Ara cal que remarquem un altre fet. Els elements econòmics, abans nucli valuós de la Lliga, amb forts lligams financers amb Cambó-Ventosa, ofereixen un àpat en el Ritz al cabdill dels radicals i formen en les rengleres del seu partit aixamplat, modernitzat i pintat de nou per tal de seduir al President de la República i arrencar-li l'exercici del poder. La Lliga, doncs, també pateix una crisi "de creixença" semblant a la del Partit Catalanista Republicà i no ens extranyaria de saber un d'aquests dies que "La Veu de Catalunya" deixa d'ésser l'orgue de la Lliga, tal com esdevingué amb "La Publi" després d'escrit el meu article anterior.

Els que vetllen el Partit Catalanista Republicà, al voltant del simpàtic ex-ministre de la República el nostre bon amic Nicolau d'Olwer, fan esforços titànics per salvar la crisi que amenaça acabar amb la vida del malalt. Em penso, però, que ells ja estan ben convençuts que el que fan no és més que allargar-li la vida fins que aprovat l'Estatut puguin fusionar-se amb altres elements dispersos i formar un nou partit que els permeti lluitar de bell nou en les eleccions per a les Corts Catalanes.

El que cal afirmar davant de tots aquests esdeveniments polítics i aquest constant canvi de jèia de partits i homes que nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, el partit heterogeni i demogrògic, l'aplec d'elements contraposats, que no teníem homes ni capacitats, experiència ni finalitats definides, seguim essent el partit més fort de la nostra terra, amb fondes arrels

populars, que havem sabut superar un període revolucionari i preparar una bella obra de govern des de la Generalitat refent l'unitat de tota la terra catalana bo i contribuint al triomf i a la consolidació de la República enllà i ençà de l'Ebre.

I cal també cridar ben alt que nosaltres com diu la bella sardana: Som i serem gent catalana. El que vol dir que Esquerra Republicana de Catalunya no té el més lleu confusionisme amb cap organització política d'enllà de l'Ebre i que serva i servarà sempre la seva diferència racial en tots els moviments de conjunt amb altres partits de la República. Cal que ens sentin tots aquests nous líders, grups i personalitats polítiques de la nostra terra que intenten ara forjar nous partits, provocar agrupaments confessional, acoblar interessos i ajuntar elements afins per a les futures actuacions polítiques.

Ens esveren aquests flirteigs iniciats *sotto voce* entre polítics del Centre i elements dels nostres partits catalans i la doble personalitat política de gent nostra que pot encarrilar el pensar del nostre poble per viaranyos tortuosos que ens menarien al vell provincianisme que el nostre partit ha superat amb tanta decisió com elegància.

Som i serem gent catalana; som i serem gent d'esquerra. Aquesta és el doble lema que Esquerra Republicana de Catalunya té i tindrà sempre present en la seva actuació davant de claudicacions i confusionismes propis només de partits i homes febles ideològicament i poc forts i decidits en l'acció que faran collita de desenganys i de fracassos que potser els alligonin i els serveixin, temps a venir, per no trobar-se en voler-nos entrebancar el pas i aprofitin els ensenyaments polítics que la nostra tasca i els nostres èxits continuats forniran als homes públics catalans.

J. RIERA I PUNTÍ

Barcelona, 28-2-1932.

ELS ESCANDINAUS HAN TROBAT UN MITJA D'AUGMENTAR LA TEMPERATURA DEL SEU POBLE: L'ESPORT. (Del C. N. Reus "Ploms").